

Garaczi László

In Cauda Venenum

1.

Noli me tangere

Felhúzom a redőnyt, ragyog a nap,
hunyorgok a fényben.
Nehéz elhinni, hogy közeleg a vihar.
Kinyitom részre az ablakot,
várom a távoli sztrádamormolást.
Megcsillan a kerítéshez láncolt kerékpár.
Nem járnak autók, üres az utca.
Repülő száll az égen ijesztő lassúsággal,
eltűnik egy kémény mögött.
Halk gyereksírás. Hagymaillat.
Parancsoló anyai hang,
a sírás megszűnik.
Hetek óta nem láttam repülőt.
Nyílik egy ajtó, kijön egy nő sállal az arcán.
Táskáját magához szorítva csoszog a folyosón.
Az utcán túl, a kormos falak mögött
vonat érkezik az állomásra. Nincsenek utasok,
átlátni az ablakokon a töltésre.
Emlékszem a kerékcsattogásra,
mintha puha csontot őrlne a fogam.

Sokáig voltam odakint, nem merek
semmit megérinteni. Vattába pólyált izzás.
Nem engedelmeskedik a kezem,
állok az előszobában,
várom, hogy múltjon a légszomj.
Görcsös ellenállás, hogy a flakont megfogjam.
Félek, hogy fertőz a fertőtlenítő.
Könyökömmel, vállammal nyitom az ajtót,
irtózza kapcsolom fel a villanyt.
Érintésfóbia. Noli me tangere.
Szappannal dörzsölöm a kezem,
hallom, hogy sivalkodva dobják el

lipides burkukat az RNS-csonkok.
Szétfröccsennek a semmibe.
Lassan fogadja el a testem,
hogy biztonságban vagyok.
A tárgyak fenyegető tartásban várják,
milyen ítélet születik róluk.
Tiszta ruhát veszek,
nézem a kezemen a foltot.

Puha gyümölcsként érő alkony,
hirtelen beborul, feltámad a szél.
Valaki fuldokolva köhög a szomszédban.
Üres sínek, kihalt pályaudvar.
Vergődő fák árnyéka a kórházfalon.
Mennydörgés rázza meg a levegőt,
megreccsen az ablakkeret.
Felvijjognak a riasztók.
Alacsonyán csöpögő ég. Kavarog a gyomrom.
Párává fakult létezők.
Nézem magam a fürdőszobai tükörben.
Minden az, aminek látszik,
de minden, ami látszik, nem az.
Belépek a zuhany alá. Lefekszem a kádba.
Ömlik rám a forró víz.
A riasztók sorban elhallgatnak.
Várom a reggelt, annak a hűvös
csendjét, hogy éjjel esett.
A keréknyomok: mintha korbáccsal
csaptak volna a sárba.

2.

Prodigium

Víz alá került terek, néma derengés.
A kereszteződés nyugodt geometriája.
Körbékordonozott bevásárlóközpont.
Verebek az üres sétányon.
Sűrűn, erősen telik az idő.
Figyeled a madarak röptét,
az asztalról levert poharat,
ájult zuhanását, most még
egy gyors mozdulattal
elkaphatnád.

Szalvétát görget a szél az úton.
A leeresztett medence sarkában pókháló.
Lopakodó távolsági járat.
Ahol végzed majd, pikkely csillan a vízben.
Kék és lila szirmok a bokron.
Egy tehervagon hasából kábel lóg a sínre.
A maszatos üvegen át nézni,
hogyan nő a fű a talpfák közt.
Nedves hamuszag. Rozsdaíz. Zuhansz körbe
a szemedre szerelt alagútban.

A buszmegállón régi plakát,
keresztben piros szalag, elmaradt az előadás.
Beülsz az egyetlen várakozó taxiba.
Hátra, minél messzebb a sofőrtől.
Mondod a címet, bőlint, indítja a motort.
Csak a combod ér az üléshez, nem dőlsz hátra.
Egyszer szólal meg, megkérdi,
hogymilyen nap van ma.
Nem tudod. Nem válaszolsz.
Megvan-e minden a minden elveszettben?

A halott nem otthona többé.
Gyengülő mutációk, csökkenő aktivitás.
Kínos hasonlóság
pusztításban és pusztulásban
az értelmes gazdatesttel.
Fertőzésnek kitett fertőzők,
elkövetők és áldozatok,
benned van, nincs benned.
A test mint torlasz. Prodigium.
Megöl, ami megment.

Figyeled zuhanása ívét,
elhagyja a kritikus pontot,
amikor még felfoghatnád.
Kikerül a szándékok köréből.
Pillanatok, napok, évmilliók.
Közeledés és soha meg nem érkezés.
Amit időbe mártanak, megpuhul és szétterül
az egyformán hullámzó felszínen.
Fordított születésben,
a hátadon csúszol vissza a tóba.